

Job: "Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, buďž pochváleno Jeho svaté Jméno."

Vracíme Ti, Pane, Tvůj vzácný dar

Buď vůle Tvá

Zcela odevzdání do svaté vůle Boží oznamujeme všem svým příbuzným a známým, že Dárce života povolal k Sobě zpět Svoji trpělivou ovečku.

Letěla bělounká holubička.

Naše draze milovaná a nezapomenutelná dceruška

Michaelka

zemřela neočekávaně dne 17. července 1957 v utlém věku 6 let.

při tragickém neštěstí v Lukově u Zlína.

Pohřeb našeho miláčka se koná

v sobotu dne 20. července 1957 ve 12 hodin

z obřadní síně Ústředního hřbitova v Brně.

Andělská mše sv. bude sloužena v pondělí dne 22. července 1957 v 6,45 hod. ráno v chrámu Páně sv. Augustina.

Brno, Wurmova 5.

Jindřišek
bratříček

Růženka a Jindřich Haukovi
rodiče

jménem veškerého příbuzenstva.

Vzpomínám na Michaelku.

Asi před rokem jsem se s ní sešla ponejprv. Hned první setkání udělalo na mne hluboký dojem. V jejích hlubokých čistých očích zrcadlil se kus nebe. V těch několika návštěvách u nás mi vždy živě vyvstal v mysli obraz ze sv. evangelia, kdy Kristus Pán dává apoštolům za vzor dítě: "Nebudete-li jako maličci..." Nikdy mnoho nemluvila, ale bohatě rozdávala lásku. V jejím dětském úsměvu spočívalo tolik dobroty a něhy! Bylo mně dopřáno jen málo chvil k důvěrné rozmluvě s ní, ale i v těch několika chvílích jsem měla dojem, že dovede číst v hlubinách lidských srdcí. Její radostný úsměv dovedl vrátit do sklíčené duše radost a pokoj.

Když byla poslední neděli u nás, seděly jsme v milém zátíší u skalky P.M.Lurdské. Na naše přání, aby děti něco zazpívaly, svoluje Jindra: "Budu zpívat, ale ať Miška začne. Miško, začni!" A Michaelka začíná, Jindra se připojuje k jejímu tichému hlásku. Panna Maria ve skalce vlídně naslouchá dětskému zpěvu: Kde v údolí.., Máti Páně přesvatá. Vzpomínají, že tatínek i Jindra mají příští den svátek. "Po tatíčkově je mi smutno", posteskuje si Michaelka. "Budeme se za něj zítra mnoho modlit", říká maminka. Doprovázela jsem je pak k domovu, protože cesta byla neschůdná, nesla jsem ji v náručí. Prosila jsem ji o sv.modlitbu a jmenovala jsem jí úmysly. Podívala se na mne zářícím pohledem a řekla: "Ano, já to Ježíškovi všechno řeknu." Na rozloučenou mi dala ještě požehnání a políbila můj křížek. Tehdy jsem netušila, že je to naposled.

Poslední setkání: Na druhý den, v pondělí navečer jsem se šla modlit sv.růžencem do kaple. Ale stále mne něco táhlo ven do zahrady, ke skalce. Šla jsem. Když jsem už byla na cestičce u plotu, volá někdo z druhé strany: Sestřičko, jste to vy? Přistoupila jsem blíž a uviděla jsem Michaelku s maminkou. Michaelka přinesla maliny navlečené na dlouhých stéblech trávy a s milým úsměvem pravila: "Sestřičko, vezměte si ode mne tyto maliny." Jak ráda jsem je přijala, neboť na každé z nich spočívalo kus lásky a hodně obětinek.

Naše milá paní H a u k o v á !

Prosím, promiňte, že teprve dnes činím své povinnosti zadost, - abych Vám vděčně poděkovala za poslané obrázky Michaelky, zvláště za nezasloužený dar, velký obraz naší nejmenší - za to však největší naší pomocnicí a přímluvkyní u trůnu Božího. Pán Bůh Vám za vše zaplať!

Ani nevíte, jakou jste nám připravila vánoční radost, hned jsme si pověsily obraz Michaelky na čestné místo a to pod obraz Božského Srdce Paně v jídelně, tak že ji máme všechny blízko a přála bych Vám aspoň jednou vidět naše pohledy v tuto stranu a slyšet povzdechy a přání, jež k ní pronášíme. Cítíme a jsme přesvědčeny, že Michaelka je zde u nás stále s námi, a pomáhá nám.

Prosím, jak je to s tím albem od milé paní Reichlové, to nám půjčuje, či daruje? To je tak pěkné, velmi často jej prohlížím a s Mišunkou vykládám, a nemohu si v mysli připustit, že již Michaelku nevidím. Prosím Vás, máte-li ještě zbyteční obrázky, pošlete mi nějaké, poslala bych ještě do Bílé Vody, tam je asi 400 sester, různých řádů a velmi se modlí k Michaelce, která jim v různých záležitostech pomáhá. Milá paní Hauková, kdyby jste nám ten album ponechaly - prosila bych Vás ještě, máte-li nějaké ještě jiné podobanky z dětství Michaelky pošlete mi je, já bych si znovu upravila album, a pak bych jej poslala k nahlédnutí všude tam, kde ji mají rádi. Prosila bych ovšem s nimi současně účet k proplacení, poněvadž vím, že vše je velmi nákladné.

Posílám ještě obrázky od sv. Jana, dejte jeden i paní

Reichlové spolu s pěkným pozdravem od nás a jestli nám to darovala, vyřídíte prosím od nás vděčné Pán Bůh zaplať a co jsme dlužní? Až bude více sněhu zajdeme si k památnému místu u sv. Jana a vyfotím sochu v zinním rubáši a pak Vám pošlu. Letos se má socha sv. Jana důkladně opravovat, kolem upravovat, to asi Mišulinka prosí Ježíška, aby místo, kde se s Ním na věky zasnoubila bylo velmi pěkné.

A teď Vám nspíši co Vás jistě velmi překvapí a zároveň Vás velmi prosím, kdyby to ten p. bohoslovec, nebo ten, kdo to skládá o Michaelce též napsal s přispěním milosti Ducha svatého, poněvadž my všechny vidíme náhlé přispění a pomoc Michaelky. Jedná se o náhlé spomožení při srdeční embolii, již byla postižena naše milá ses. Consolátrix v noci z 27. na 28. prosince. Bylo to tak. Večer 27. 12. cítila, vlastně se až bála jaksi nastávající noci milá ses. Consolátriixka řekla nám, že by ty noci raděj nemusely být, že jsou velmi dlouhé, poněvadž trpí velkou nespavostí již dlouhou dobu. Víme dobře, že jedině Bůh jí dává sílu, jinak by to po tak dlouhou dobu bez spánku navydržela. Po této strašné noci nám pak vyprávěla. V noci jí bylo velice zle od srdce, prosila Michaelku, aby jí pomohla. Cítila ji vedle sebe, ale ne žeby jí pomohla, ale cítila, že do ní drcá, takže sestřička jí povídala: "Ale Michaelko, co mě děláš, co tak do mě drcáš, pomoz mě, mě je tak špatně!" Snažila se dát na srdce kapesník, jež chová jako drahý poklad, kapesník, potřísněný krví Michelčinou při zranění, jež jste jí dala na památku. Ale co se stalo? Kapesník jí upadl na zem a ona se chtěla naklonit, a zvednout jej, ale nemohla. Naklonila se poněkud do prava a nešlo to dál. V tom se vzbudila ses. Viktorina, rychle vstala, rozsvítila, ostatní se vzbudily a našly milou ses. Consolátrix v přeubohém stavu. Byla na půl těla mrtva, oblišeť doleva úplně žkřivený, se smrtelným výrazem obličeje. Poznaly, že hrozí nebezpečí a hned mě i ostatní sestřičky vzbudily, abychom se u ní pomodlily. Rychle jsem se oblekla, vzala kousek vatičky s krví Michaelčinou a běžela za ní. Opravdu zaslouží

svého jména jako "Těšitelka" a plní cele jeho význam. Když mě uviděla, praví: "Ale panenka jediná, aji vás vzbudily? a Proč? - Podívejte se, jak mám pusku křivou!" ... Přiklekla jsem k její posteli; vzala na pravou ruku a levou jsem jí dala krvavou vatičku na srdce a nahlas jsem volala Michaelku, aby jí pomohla, aby jí uzdravila, aby k ní přišla! Pak jsme honem poslaly pro vdp., aby přišel a dal jí na cestu do nebes Svátostného Hosta, hned jsme se modlily k Michaelce růženec ke sv. Krvi a já s hrůzou nepohnutelně sledovala oči a výraz její a prosila v duchu Pána Boha, aby chvíli ještě posečkal než přijde kněz, aby byla posílněna na cestu do věčnosti. Kněz brzy přišel. Sestřička byla velmi rozechvěna tím, jak jsem volala o pomoc k Michaelce a plakala. Právě ráno přijala svátost pokání, nebylo se třeba zpovídat, podal jí svaté Tělo.... Bylo velmi dojemné, jak se sestřička před přijetím hlasitě modlila: "Ježíši, smiluj se nade mnou, Ježíši, slituj se nade mnou, Ježíši, odpusť mi hříchy mé!" Nastává okamžik nezapomenutelný, klečela jsem přímo proti ní, takže jsem přesně viděla do její tváře. Hned právě v tom okamžiku, jak jí kněz podal sv. přijímání nastala u ní celková změna: strnulý, smrtelný výraz ustupuje usměvavému a klidnému pohledu, a milé sestřička se docela změnila. Viděla jsem - jak se říká lidově "Očividně" jak se její křivá ústa narovnávala, zůstal na malou chvíli jen nepatrná stopa po zkriveném obličejí, sestřička se mile usmívala. Když kněz skončil, přistoupila jsem znovu k ní a chtěla jí dát opět do ruky sošku Pražského Jezulátka, kterou před malou chvílkou nebyla schopna obejmout a kterou jsem jen je v její ruce přidržovala a pomocí vyprošovala. Když jsem jí ji chtěla dát do ochromené ruky uchopila ona mou ruku a tak mi ji stiskla, že jsem poznala, že i tělo má uzdraveno. Prohlížely jsme si ji hned a ona rukou hýbe i nohou, celým tělem se obrací, dosud studená polovina těla je již teplá. Nevycházíme s údivu a ve svých dalších modlitbách děkovaly jsme Pánu Bohu že nás vyslyšel na přímluvu naší malé Michaelky. To není pohádka, ani legenda, to je skutečnost.

Ráno byla sestřička tak čilá, že si troufala s postele stát, ale pak zase ulehla. Volaly jsme lékaře, který přišel až opoledne. Zjistil srdeční embolii, vyjádřil se jen, že má sestřička zvláštní štěstí, že buďto pacienti takto postižení jsou hned mrtvi, nebo zůstávají na půl těla mrtvi. Včera tomu bylo 14 dní, dnes již sestřička hrála při mši svaté v kapli. Před 14 dny měla 120 - 130 tepů, dnes má jen 74. Lékař to připisuje "zvláštnímu štěstí a svému umění" - my pomoci Boží, na přímluvu Michaelky.

Představte si, vždyť ji léčil velmi vzdělaný a chytrý pan docent Lázníčka a to několik roků; když byla v prázdniny v nemocnici v Hradišti, vyjádřil se, že jí není pomoci. A skutečně jsme pozorovaly stále zhoršování nemoci. Škoda, že jste nepřijela ve svátky, mohly jsme Vám to všechno ústně povědět, bylo by to lepší, než na této mašině. Sestřička se těší, že bude ještě moci lehčí práce vykonávat. Já jí zase říkám, - jen když jí Pán Bůh popřeje tolik zdraví, aby mohla svým uměním na harmonium dále oslavovat Pána Boha, zvláště při Oběti Nejvyšší.

Zaběhla jsem za milou ses. Consolátrix, co Vám vzkáže, říkala mně, abych Vám napsala, že se ve všem obrací na malou Michalku a že jí pomáhá i našim sestřičkám. - To snad pochopíte, jak to na ni zapůsobilo v tu noc, je jako znovu zrozená. Pěkně vypadá, již trochu přibrala na váze, doufáme, že nám ji Pán Bůh na přímluvu Michalky, ovšem odevzdáváme se všem do nejsv. vůle Boží, - zachová. Je ještě mladá, nás sester ubývá, nových nepřibývá.

Ještě jednou Vás prosím, kdyby toto pozdravení ses. Consolátrix mohl napsat onen pán, pak nám to pošlete. A jak Vám se daří? Čekaly jsme na Vás v milé svátečky a bylo prý Vám nevolno. Pán Bůh Vaši velikou bolest odmění, a nějakým způsobem snad pomalu, vonným balsámem zahojí hluboké rány ve Vaší duši. Kéž malé Jezulátko, jež jistě Mišulinka v nebi chovává, Vám svou malou, ale mocnou rukou požehná do dalších dnů.

Vzpomínáme na Vás i celou Vaši rodinu i ve svých modlitbách a srdečně Vás všechny zdravíme.

O malou vzpomínku v modlitbě Vás prosí vděčná

Nemáte ještě nějakou modlitbu k Michaelce?

ses. M. Jiřina.

29.9.1957.

"Kdo jako Bůh ?" dnes v nebesích
zahřmívá mohutným chórem.

"Kdo jako Bůh ?" zní ozvěnou
všech svatých zvučným sborem.

Dnes svátek slaví Archanděl,
bojovník s Drakem smělý
A proto bychom skulinkou
do nebe nahlédnout chtěli.

Tradiční slavnost Anděla
zvláště letos musí být velká,
vždyť je tu nový andílek,
má jméno : MICHAELKA.

Pohledte, kráčí v průvodu
s knížetem nebeských pluků,
stříbrným hláskem vpadá též
všech svatých do souzvuků.

Světcům se zbožným dojetím
zatřpytí slzička v oku :
To dítě je jak lilie,
může mít půl šesta roku.

Šaty má samou hvězdičku,
až dech se vkrm hrudi újí,
a v ručkách nese kytičku
bílých a červených růží.

"Odkud ten andílek přiletěl ?",
otázka na rtech visí -
svatý Jan, český mučedník,
ochotně v hovor se mísí :

"Za země naší překrásné
přesazen ten květ něžný,
kde Hostýn, kam lid pospíchá
ke stánku nebes kněžny.

Světicí Ritu na zemi
s obzvláštní láskou ctíla,
ta ať nám o ní vypráví,
proč je tak Bohu milá."

A světicí bez váhání
vybírám ze vzpomínek,
jak dítě Pánu chystalo
kytičky obětinek.

Na povel mocného Knižete
umlknes utichnou v hovoru svatí.
To se už maličká skláněla
před Božím trůnem zlatým.

"Zaspívej Pánu písničku,
tu tvoji poslední !"
šeptá jí svatý ochránce.
Ó, Bože, pohlédni !

Maličká zpívá, neb už ví,
jak duše zaplesá,
když uzří v blesku věčnosti
ta krásná nebesa.

Už touha její splněna
po svatém přijímání,
s Přítelem dítek těší se
v nebesích bez ustání.

"A ještě nebes Královně
zaspívej, Miláčku Boží !"
A Michaelka do písně
všechnu svou lásku vloží.

Slyš : "Máti Páně přesvatá "
zaznívá překrásným rájem
a svatá Panna dojata
pohlíží v pozemské kraje.

Vždyť oči Boží Matičky
v srdéčku čisti umí
a její Srdce mateřské
dítěti porozumí :

"V Brně ve Wurmově ulici
má zla-tě mamička lká,
Jindra se táže tatička :
Kdepak je Michaelka ?

Za ně dnes prosím a za všechny,
kteří mi lásku dali,
aby svou bolest k Oběti
na oltář da-rovali.

Vypros jim sílu, útěchu
a veď je k nebi blíže,
Matičko, která jsi zmírala
bolem u dřeva kříže ! "

Maria vzhůru pohlédne,
když dozněl tklivý zpěv :
"Synu můj, smiluj se nad nimi
pro drahocennou svoji Krev !"

A když se svatí z úžasu
konečně vzpamatují,
k všeobecnému souhlasu
TE DEUM zanotují.

Kadidlo hoří, slyší zpívají
i kůry andělské,
za to, že patří maličkým
království nebeské.

Vzpomínka opět zvedá se
ke Slunci ze stínů.
Chci zpívat píseň o kráse
bílého leknínu.

MICHAELCE K SVÁTKU.

O květu, který žářem vzplál
na vodách ledových,
o zvonu, který v šíř i v dál
o lásce vypráví.

O štěstí dětského srdíčka,
které i do slov vkládá :
"Babičko, já mám Ježíška,
věřte mi, nejradši ráda."

O touze, která se přelila
v jásot a nezměrný ples,
když Spasitel ji zavolal :
"Pojď, dítě, ještě dnes !"

• • •
Dědeček bloudí ulicí :
Tam hrávají si děti.
Kdo jdete kolem, můžete
řeči slz rozuměti ?

Já hledám svoji hvězdičku,
to není žádná z vás.
Má kučeravou hlevičku
a v očích zvláštní jas.

A srdce plné lilii,
jež kvetly každým dnem
a nádherně se rozvily
pod Božím pohledem.

Ne, nezhasla má hvězdička,
a k smutku příčina není.
Těším se tolik, maličká,
na tvoje pohlazení !

• • •
MICHAELKO, jdem životem
jak tvrdou, solnou pouští.
Buď naším strážným andělem,
jenž bdí a neopouští.

Když duši smutku pavouci
opředou do sítí,
stisk tvoji ručky, tak vroucí,
důvěru roznítí.

Má duše Pána velebí
za dobrodiní velká,
za to, že za nás na nebi
modlí se MICHAELKA

K 29. 9. 1957.

Housličky, chválou Boží zvučící,
andílku bílý s hvězdou zářící,
ukazovatelko jasných obzorů,
klanitelko Nejsvětější Svátosti,
ovečko, poslušná Pána s radostí,
vyvolená oběti, která vždy zpívá :
Alleluja !

Monstrance živá,
i k nám jsi vnesla požehnání;
chráme svatý, který chrání plamenným mečem
archanděl skvoucí.

Eucharistický květe krásy nehynoucí,
lilie bílá zdobí
korouhev tvoji, na níž je krví psáno :
ANO, OTČE !

.....

Ave Maria!

Julišiev

13./XI. 57.

Milá paní Glauková!

Přejmíte ode mne srdečný pozdrav a
vzpomínky, zvláště od našeho dvakrát
svatostánku, který vidíte na příložené
fotografii. Budte prosím Vás tak hodná
a odvráďte ji Pánu Josefovi, s nímž
s pozdravem posílám. Mám práve
noční snění, tak jsem se dala do
psaní. Ráda bych Vám napsala více,
ale snad se za vámi přijdete někdy
podívat. Nedávno jsem byla celá smutná
a nic mne nemohlo s toho dostat.
Pomyslela jsem si, kdyby aspoň to
dítě, Michalka mi trochu pomohla.

Je v mojí hruď na to se mi zdálo:
někdo mi vadal asi desítměsíční
lvelatí děvečko, které s dětskou láskou
a přítulností se se mnou hrálo a smálo.

Myslila jsem při tom na Michaelku.

Když jsem se probudila, tak jsem si
řekla, že to nebyl nikdo jiný než ona,
protože mně tak rozveselila, že jsem na
svůj zármutek zapomněla.

Dnes jsem dostala správu a úmrtí
p. Smryčky z Brna, Úvoz. Je to velmi
skvělá rodina a jeho tři mladí
dětky jsou opravou hrdinky víry i
jich matka. Bolestně se mně to dotklo,
ale oni to takhle jistě nenesou s odvedla-
ností do vůle Boží.

Shovho ochrany Boží a Neposkvrěné Panny
Vám přiji, modlitbou vyprosíji. Prosim též o
upomínku u svatostánku, kde se mi tolik
dostávalo. Vám rodičova S. A. Hov.

Kytička vzpomínek na Michaelku.
/S.Viktorina/

Ve víru velkoměsta, hluku a pýchy, nechal Pán rozkvésti skromnému kvítku - fialce, neznámé, nepatrné, jen svou vůni získává každého, kdo se k ní přiblíží.

Vyrostla v blízkosti svátostného Ježíše a jen k Němu obracela květ čisté své dušičky a proto její největší radostí bylo v Něm žít a přijímat Jej do svého srdéčka... Neměla mnoho přání, a přece zatoužila po tichých lesích venkova, netušíc, že Pán je to, který řídí osudy národů i jednotlivých duší.

Zde v lese se raduje ze všeho, veselí se s dětmi, ale zůstává stále spojena s Pánem svého srdce, často odskočí k mamince vybízejíc ji k modlitbě.

Je vždy poslušná Božího vnuknutí a zde v tichu lesa slyší : Pojď, mé milé dítě, tvůj Král zatoužil po Tvé kráse! Opusť všechny, kteří jsou ti na světě drazí a pojď do svého věčného domova !

Michaelka, poslušné dítě milosti, spěchá od své dobré maminky do náruče Boží v okamžiku, kdy ticho lesní přerušuje rachot klády. Čistá duše se odpoutává a na křídlech lásky v doprovodu sv. Archanděla Michaela odlétá do nebe.

MICHAELKO, ty vonná fialko, zanechala s u nás vůni svého dobrého příkladu, kéž děti celého světa tě následují a kéž ja-kp ty Svátostného Spasitele milují.

Tvá maminka pláče nad tvým náhlým odchodem. Pros Matičku Sedmibolestnou, ať ji potěší, vždyť ona tu bolest zná. Slyšíš prosbu své drahé mamičky ? "Michaelko, vypros nám sílu, abychom kříž, který nám Pán vložil na ramena, nesli společně, statečně, odevzdání do vůle Nejvyššího, kříž těžký, ztráty svého drahého dítěte..."

Bezduché tělíčko Michaelky nesou v náručí - kam ? Tam, kde tak ráda vždycky chodívala : k sestřičkám sv. Kříže.

Michaelko, ja k jsme ti vděчны za tvou pozornost k nám ! Jsi opě-t u nás, ležíš na posteli, nemluvíš, ale tvá přítomnost nás naplňuje přes všechnu naši bolest radostnou nadějí, že na sestřičky nezapomeneš.

Michaelko, loučíme se s tebou u stupňů oltáře v naší milé kapli. Zde Božské Srdce Páně k tobě shlíží, Matička Páně vztahuje po Tobě své ruce a zve tě k sobě..

Se slzou v oku ti zpíváme tvé oblíbené písně. Loučíme se s tebou...

MICHAELKO, odešla's od nás, ale žiješ stále mezi námi a doufáme, že se s tebou jednou shledáme.

Kéž nás tvoje láska stále provází, kéž nezapomeneš u trůnu Božího na sestry sv. Kříže !

A až jednou i nám pokyne Pán života i smrti, vypros nám i našim svěřencům šťastnou hodinu smrti a přičď nám vstříc !

Vzpomínám na tebe, když zpívám tuto píseň :

Jak mne to táhne tam, vy jasné hvězdy k vám,
nad hory výš a výš, k milému nebi blíž.

Kéž mi tam přáno žít a drahé duše zřít,
jež jsou nám odna-ty nad obzor hvězdnatý...

Když vzpomínám na Michaelku...

První neděli v červenci navečer jsem seděla se skupinou dětí kousek od jejich rodičů. Mezi zábavou dostaly děti chuť uvít věneček. Ihned se rozběhly po leše a trhaly květinčky. Michaelka říká dětem: "Trhejte dlouhé stopky, aby se to sestřičce dobře pletlo."

Pak se opět sesedly kolem mne, upletla jsem věneček a když byl hotov, tázala jsem se dětské rady, kdo jej dostane. Petr, Stáňa, Hanka, Jindra jednohlasně navrhnou: Michaelka! Ale Michaelka se brání: "Dejte jej Haničce!" Nic nepomáhá zdráhání, věneček dostane Michaelka, jde se ukázat mamince a pak řekne: "Dejme jej sv. Janu." Pozdvihla jsem ji vzhůru k soše a Michaelka klade uctivě a zbožně věneček k nohám mučedníka zpovědního tajemství.

Zpívala jsem pak dětem různé písně. Michaelce se nejvíce líbila tato:

Tam pod tou velkou věží, tam někdo tiše leží,
tam na oltáři ve svatostánku Hostie svatá leží.

Tam pod tou bílou věží, tam někdo tiše čeká,
čeká tam na tebe, až k Němu přijdeš,
Ježíšek na tě čeká.

Michaelka se na mne pozorně dívala, aby jí ani slůvko neušlo a pak se dlouze, zamyšleně zahleděla na věž lukovského kostela. Co cítilo její srdéčko v tomto okamžiku? Touhu po Tom, jenž byl její radostí od nejútlejšího věku?

Když jsem ji pak uviděla za deset dní na dvoře u Holíků, už nedýchala. Maminka klečela nad jejím zkrváceným tělem a bolestně zašeptala: "Už je mrtva. Sestřičko, modlete se o sílu, o sílu!"

Ten den jsem jí zase upletla s jednou sestřičkou věneček z myrty a konvalinek, ale tentokrát se této počtě už nebránila...

Šis M. Modraba

Řeč dp.P.J.G.ve výkropní síni Ústředního hřbitova
v Brně před vystavenou rakví zesnulé Michaelky Hau-
kové, před církevními obřady dne 20.VII.1957.

Milí rodičové a přátelé zesnulé Michaelky!

Michaelku Haukovou obdaroval Pán Bůh vzácnými
dary přirozenými,na něž brzy po narození zaští-
pil dary nadpřirozené,které ranné sv.přijímání uvá-
dělo v květ,ba již i v plody a ona stává se milou
Bohu i lidem,kteří se ptají:"Nepřesadí si Božský Pří-
tel dítek tuto milou květinku ze své zahrady pozem-
ské,kde jí hrozí velké nebezpečí zkázy od světa,do své
zahrady nebeské?"

Celkem bez pohromy roste do svého 5.roku věku,
projevuje zájem o věci Boží,dobře je chápe a užívá
všech nadpřirozených prostředků k rozvití duše:časté
sv.zpovědi a sv.přijímání,pravidelné a hojné modlit-
by,ba i rozjímání a umrtvování.

Před měsícem je stížena vysokou horečkou a bolest-
mi hlavy a lékaři si s nemocí neví rady.K jejímu lůžku
bolesti dostavuje se Sám Božský Lékař pod způsobou
svátostnou,absolvuje ji,nasytí Pokrmem na cestu do věč-
nosti a udílí jí plnomocné odpustky.

Michaelka,podporovaná přímluvami sv.Rity a jejími
posvěcenými růžemi,z lůžka povstala.Neudělá si sv.Ri-
ta z Michaelky a její matky následownice ve svém bo-
lestném životě k oslavě Boží a prospěchu duší? Jíti
cestou sv.Rity znamená vstoupiti v krvavé šlépěje
Muže bolesti,ke slávě Boží a k spáse duší.

Maminka chce potom pomoci Michaelce,miláčku Boží-

mu i tatínkovu, v obtížném kašli, odjíždí s ní do Lukova, střeží ji jako oko v hlavě a přece tam 17. července 1957 Muž bolesti si ji pětiletou přibírá ke šlapání v lisu, jímž se stává nečekaně uvolněná kláda a sv. Rita jí dává na prsa zářící růži Michaelčiny vlastní krve a Michaelka jako nemá ovečka Boží jde za hlasem Páně. - "Letěla bělounká holubička, potkala Božího

andělíčka: Duše z těla, kam bys chtěla?

Chtěla bych odletět do nebička."

Země pláče /prší./, nebe se raduje. A na vás drazí rodiče a všichni přátelé milé Michaelky jest: dáti bez reptání Bohu, co jest Božího.

Maličká kamarádka Michaelky umíněně dětsky, se se-pjatýma rukama ukládá sv. Michaeli, aby jí sdělil, jak se na věčnosti daří Michaelce. - Ráno po živém snu přesvědčivě volá: již plakat nebudu, viděla jsem Michaelku mezi andílky, smála se, měla dlouhá křídla a šat^{ty} hvězdičkové s velkou zářící hvězdou na prsou.

Lépe jset aby modliteb přebývalo, než aby se jich nedostávalo. A proto nyní budeme prosit s Církví sv., je jimi obřady za spásu duše zesnulé Michaelky a v pondělí 22. července bude za ni obětována zádušní mše svatá v chrámu Páně sv. Augustina v Beně.

Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, jak se Bohu zalíbilo, tak se stalo, budiž Jméno Páně pochváleno.

A.M.

V Lukově 13. října 1957.

Naše milá paní Hauková,

posílám Vám některé zapůjčené věci zpět, něco mám opsané, ale k opsání sv. Rity by asi nedošlo, přečetly jsme si ji, proto Vám ji posílám, abyste ji zase mohla půjčit někomu jinému. Ostatní ještě mám, kdybyste snad něco z toho potřebovala, napište, mile- ráda Vám to pošlu. Přikládám ještě básničky k 29. 9, k prvnímu svátku malé Michaelky v nebi, vzpomínaly jsme, co tam asi provádí a milá ses. Pavla složila za tím účelem básničky. Též milá ses. Viktorina se pokusila vložit do přiložené básničky kus svého citu. V tyto dny a sice z 9. na 10. se mě poprvé zdálo o Michaelce. Dr- žela jsem ji v náručí, tak se smála, jako na žádné podobence není. Velmi jemně mě hladila po obou tvářích, ale tak jemně, že nemám slov, to napsat. Míkala jsem ji: "Michaelko, pojd k nám!" Zavrtě- la mírně hlavou a já hned na to: "Aspoň si sednout na duchničku", to asi proto, že mě začínala chřipka, kterou stále ještě mám, ale ona se na^{mě} podívala a řekla milým hláskem: "Já musím být s dušičkama!" - rozuměla jsem tomu, jako s andílkama v nebi, pak mě ještě něco povídala: "naše bílá babička a naše černá babička" ale nevím, co to mělo znamenat, pak mě políbila na tvář a probudil jsem se, měsíc svítil, byly právě čtyři hodiny ráno. Její sen mě jaksi přinutil, abych napsala nyní v posteli, když nemám čas jin- dy, něco ve vzpomínkách o ní. A tak jsem se o to pokusila, našim sestřičkám se to líbí, že je to ze skutečného jejího života. Ono by se dalo ještě více napsat, ale tak jak to na mě působilo v

její přítomnosti, s jakou důstojností, zároveň i obavou brala jsem ji na klín, to jen sama vím a cítím a nemám a neznám vhodných slov, abych to nějak vyjádřila; to je tajemství mé duše....

Obrázky, které jste poslala jsem dle možnosti rozdala, zájem by byl, ale již Vás nechceme obtěžovat ve Vašich starostech, snad až příležitostně, kdyby Vám nějaký zůstal, tak bychom prosily. Malý životopisek o Michaelce putuje, byl v Broumově a nyní je již 14 dní v Bílé Vodě, tam je mnoho řádů, tak myslím, že to koluje. Psala mě ses. z Bílé Vody, že i ses. Voršilký tamtéž mají nějaké říkání o Michaelce, nemím, odkud se to tam dostalo? Asi mají též v Brně někoho známého ...

A jak se Vám daří ve zdraví? Byla jste již někde na dovolené? A co pan manžel, je statečný a malý Jindra jistě hledá stále Mišku, ale nenajde ji, že ano? Jak vzpomínala vaše rodina na Michaelku v její svátek? My jsme mnoho vzpomínaly a sestřičky zanesly kytičku růží k sv. Janovi, na památné místo.

Těšíme se, že nám zase něco napsaného o Michaelce pošlete, vím, že tam v blízkosti Vaší se stále něco o ní tvoří

Srdečně Vás, pana manžela i Vaše truchlící rodiče, též malého Jindru zdraví

ses. M. Jirina s ostatními sestřičkami.

Buďte zdráva!

Vzpoměla jsem si, že ty fotky Michaelka na posteli v mém pokoji se nepodařily, kdyby to vyvolával ten fotograf, co mě to pracoval, snad by aspoň něco bylo. Spatřujme i v tom vůli Boží.

Ave Maria! Ve Zborovicích ve svátek sv. Rodiny.

Milá, dobrá paní Růženko!

Konečně nacházím první volnější chvíli a používám jí k napsání dopisu. Tedy můj první dopis patří Vám.

Musím se omluvit, že jsem Vám nenapsala k vánocům ani k Novému roku. Opravdu to nešlo. Celý prosinec až do poloviny ledna jsem měla takové pracovní tempo, že nebylo ani pomyšlení na něco soukromého. Nejprve inventarisace všeho, co je v ústavě, potom inventura materiálových zásob, a pak inventura potravinového skladu, výkazy zůstatků a účetní uzávěrka. To trvalo do 4. ledna. Pak zase zakládání nových karet / a mám jich na 1200/, přenášení zůstatků z minulého roku. Už jsem z toho všeho až onemocněla - nervy úplně vypovídaly. Někdy jsem pracovala až do 4 hod. ráno. Pak jsem šla na hodinu odpočinout nohám, ale vůbec jsem neusnula. Mám sice ještě mnoho nutné práce, ale již není termínovaná, proto jsem se rozhodla, že vyřídím svou korespondenci.

Především tedy tisícové díky a vroucí Pán Bůh zaplať za všeho poslané. Přišlo to v pořádku. Mám ze všeho opravdu velkou radost. Často vzpomínám na drahou zemřelou Michaelku a k ní se utíkám. Teď zrovna mám v úmyslu svěřit jí velkou věc... pokřtění dvou dětí. Děvčátko má něco přes 3 roky a hošíček nemá celé 2 r. Prosím Vás, pomozte mi prosit. Bude třeba velmi prosit i za jejich rodiče. Dobří lidé, ale oba bez vyznání. Vy jste byla Michaelce nejbližší, proto myslím, že Vás spíše vyslyší. Víím, že duchem s ní stále žijete a svěřujete jí vše, co se Vás jakkoliv dotýká. Je to správné. Jsem opravdu šťastná a pokládám si to za zvláštní projev lásky Boží, že moje bývalá žákyně byla maminkou miláčka Božího malé Michaelky. Věřím, že na její přímluvu Vás dobrý Bůh sílil a stále sílí, že pod tím těžkým křížem, který na Vás vložil, neklesáte, ale statečně jako pravá křesťanská a katolická matka nesete svůj těžký kříž na svou Kalvárii.

Milá, dobrá Růženko, prosím Vás, až Vám bude něco těžké a obtížné, vzpomeňte i na mne a doporučte mě své drahé cederušce, abych byla opravdu tím, čím být mám. I já na Vás denně pamatuji, jak jsem Vám v Lukově slíbila.

Jak Vám slouží zdraví? Opatrujte se a neďte přibrat na váze, abyste byla odolná a silná k splnění

všech úkolů a plánů, které dobrý Pán Bůh s Vámi má. Opravdu ráda vzpomínám na Vaši milou rodinu, na dobrou maminku, starostlivého tatínka i Stáňu. Frosím, pozdravujet je velmi, velmi ode mne. Byli jste vždy tak dobří! Kéž Vám to všem Všemohoucí všechno odplatí!

De ochrany Matičky Boží a Vašeho milého andílka Vás všechny odporoučí za Vás se modlící

M. Jarmila.

Snažně prosím, až budete zase něco mít, pamatujte i na mne! Děkuji Vám!

Mé vzpomínky na Michaelku.

Tři věci prý zůstaly na zemi ze ztraceného ráje: nevinné dětské oči, nádhera květů a hvězdnaté nebe. Tento dojem něčeho krásného a obdivuhodného, s čím se na cestě zaprášeným světem nesetkáváme na každém kroku, jsem měla při každém obcování s Michaelkou. Její oči a půvabné chování mluvily o živém svatostánku, v němž přebývá Ježíš, který k sobě mocně přitahuje lidská srdce. Když byla poslední neděli u nás v zahradě, dokončovala jsem v domě nějakou práci. Neměla jsem ale stání. Stále mne něco mocně táhlo do kruhu spolusester, kde byla Michaelka s maminkou a bratříčkem. Vidím ji jako dnes, jak se skulinou v plotě dívá na chodník, jak se něžně sklání nad trsem červených karafiátů, z něhož jsme natrhaly Jindrovi k svátku malou kytičku. Prosila jsem ji o sv. modlitbu za nemocnou spolusestru. Odpověděla mi tichým a úsměvným : Ano.

Za tři dny potom ležela u nás na lůžku ve stínu palm a bílých mečíků. Když od ní odcházel starý říčkový dp. rada Kolář, se slzami v očích zašeptal : " Máte tu andělka." Věříme, že její pobyt u nás byl pro náš dům velkým požehnáním. Cítily jsme se u jejího lůžka posílněny a obnoveny jako po sv. misiích.

Na druhý den jsme ji zanesly v rakvičce do kaple před oltář. Kolik statečného odevzdání bylo v modlitbě její maminky : " Pane, učiň mne hodnou této oběti ! Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova Tvého !" Zarecitovaly jsme společně De profundis a Magnificat a zazpívaly několik písní, zvláště jednu oblíbenou Michaelčinu :

A já chci mít srdce plné lilií, chci mít duši plnou bílých růží. Ať jsem stále jako jarní květ, chci vždy jako zpěv skřivánka znět. Ať jsem stále plna Boží krásy, v mém srdéčku Ježíš ať je Králem.

Věříme, že nám Michaelka bude i dále pomáhat v našich potřebách svou přímluvou a že nám pomůže jít výše a výš....

J. M. Paula

M I C H A E L C E .

Motto : "Král zatoužil po Tvé kráse." / Z./

Pod starým hradem u svatého Jana
chudobky hlavy sklonily.
V rachotu klády zachvěla se hrana,
Otče náš rty se modlily.

Vypadlo ptáče z hnízdečka,
plného štěstí a jasu.
Žila jsi krátce. Byla's však
podobna zralému klasu.

Jak sněhobílá lilie,
po níž Pán ruku vztáh,
a ona blahem užaslá
toužebně šeptá : Ach !

Země se celá zastřela
~~smutečným závojem lkání.~~
Mamička kreslí Ti na čílko
poslední požehnání.

Z věnečku zvoní Králi vstříc
zvonečky konvalinek.
Neseš Mu jako vždy - kytičku
svých skrytých obětinek.

Na Srdci Dobrého Pastýře
jaké má ovečka přání ?
Na tváři Tvé je mír a klid
a tiché pousmání.

Zatím co růže rozkvétá
na čerstvém ještě hrobě,
Tvá duše jásá nadšeně
v průvodu Beránkově.

Jsi u cíle. A vzpomínka
za Tebou často vzlétá :
Pamatuj u trůnu Božího
na děti celého světa !

Maličká kamarádka zemřelé Michaelky prosí večer po večerní modlitbě Michaelku, aby jí přišla říct jest-li je v nebi, nebo v očistci. Ještě do noci umíněně šeptají její rty modlitbu k sv. Michaelu Archandělu, aby jí sdělil jak se Michaelce na věčnosti daří.

Brzo ráno po živém snu přesvědčivě volá: Mamičko, už nebudu plakat, viděla jsem Michaelku mezi andělíčky. Všichni si s ní hráli. Michaelka měla krásné dlouhé šatečky poseté hvězdičkami a velkou zářící hvězdu na prsou. Měla velká křídla až na zem a byla nějaká vyšší než-li dřív, dokonce byla vyšší než-li já. - Otočila se od andělíčku ke mne, moc se na mne smála a řekla: "Marunko, já jsem v nebi." Mamičko, kdybys věděla jak moc byla Michaelka krásná, mnohem krásnější než-li u prvního sv. přijímání. Nezářila na ní jenom ta veliká hvězda, ale zářil jí i celý obličej i tělíčko a na zemi se na mne nikdy tak moc krásně nesmála, jako v tom snu.

Pro dítě potřebuje matka

Milada Cajalová